

Den taknemmelige tudse

Kilde: Mænd fra landsbyen langt inde i bjergene, oversat fra engelsk af Garrett Bang, Branner og Korch, 1973. På basis af original version i udvalg af Keigo Seki, 1956.

Der var engang en velhavende bonde, som havde tre døtre. En morgen, da han var ude for at se til sine udstrakte marker, mødte der ham et trist syn. Vandet var tørret bort, og de unge risplanter lignede høstrå. Han stirrede på den ødelagte ris og sukede fortvivlet. ”Jeg ville give hvad som helst, hvis jeg kunne få vandet tilbage igen,” sagde han til sig selv. ”Jeg ville give en af mine døtre, om det skulle være.” Men der var ikke noget at gøre, så han vendte sig og traskede hjem.

Næste morgen, da han gik ud til sine marker, så han et væld af klart vand strømme ind over dem, og de spæde risplanter var igen sunde og grønne. Bonden huskede, hvad han havde sagt dagen før, og så sig omkring. Pludselig fik han øje på noget, der kom glidende gennem den unge grønne ris på de nederste marker. Det var en vældig slange. ”Oh, hvilken rædsel!” tænkte han. ”Det må være markernes uhyre!” Og han rystede sådan, at hans mave hoppede op og ned, og han vendte sig i rædsel. Han løb hjem og sad hele formiddagen hensunken i tanker, indtil hans ældste datter kom med hans frokost. ”Far,” sagde hun, ”her har du noget at spise.” ”Min mave vil ikke have mad,” sagde han. ”Markernes uhyre har frelst os fra tørke, men til gengæld lovede jeg ham en af jer tre piger til kone. Før det er sket, kan jeg ikke spise noget.” Pigen så forfærdet på sin far. ”Jeg ville til hver en tid gå hvorhen du befalede mig at gå, og jeg ville gifte mig med hvem som helst du valgte til mig!” udbrød hun. ”Men jeg kan ikke gifte mig med markernes uhyre.” Og så løb hun ud af værelset. Den anden datter kom til syne i døren og opfordrede blidt sin far til at spise. Men han sagde, at han ikke kunne spise noget, før en af dem var gået ind på at gifte sig med markernes uhyre. Den anden datter flygtede, ligesom den første havde gjort. Bonden rystede af skræk. Hvad skulle der dog blive af dem allesammen?

Den tredje datter kom ind i stuen, og han sagde også til hende, at han ikke kunne spise noget, før hun eller en af hendes søstre var parat til at gifte sig med markernes uhyre. ”Nå, så spis du bare!” sagde datteren. ”Jeg kan jo lige så godt gifte mig med markernes uhyre som med en hvilken som helst anden.” Faderen blev jublende glad. ”Hvad skal jeg give dig i bryllupsgave?” spurgte han. Datteren svarede uden tøven: ”Et tusind nåle, en plante med tusinde græskar og tusinde totter vat.” Hun bukkede og forlod sin far, der var begyndt at spise sin frokost.

Endelig oprandt bryllupsdagen. Den tredje datter tog gaverne og gik ned på de nederste rismarker, hvor planterne nu nåede hende til knæene. Hun fæstede de tusinde vattotter til de tusinde græskar med de tusinde nåle og kastede dem i vandet. ”Den, der kan få disse tusinde græskar til at synke,” råbte hun højt, ”ham vil jeg gifte mig med.” Slangen dukkede op af vandet og svømmede omkring og prøvede at få græskarrene til at synke, men de spidse nåle prikkede hul i hans skind, og det varede ikke længe, før han forblødte. Så var der alligevel ikke nogen, der behøvede at gifte sig med ham. Imidlertid gik pigen ikke hjem, efter dette var sket. I stedet vandrede hun op i bjergene.

Da hun gik op ad den stejle sti, hørte hun en dyb kvækken. ”Kvæk, kvæk” lød det mellem træerne. ”Kvæk, kvæk!” ”Det må være uhyrets forbandelse! Nu kommer han for at hævne sin død,” tænkte hun forskrækket. Men hun kunne ikke gøre noget, og så gik hun bare videre.

”Kvæk, kvæk! Kvæk, kvæk!” Pludselig sprang den ældste kvinde, hun nogensinde havde set, frem bag et træ. Hendes hænder var dækket af vorter, og hendes sorte øjne sad som to fremspringende kugler i det hvide, furede ansigt. ”Unge dame! Unge dame!” kvækkede hun og bukkede dybt. ”Jeg er bjergets vortetudse. Gang på gang er mine børnebørn blevet slugt af rismarkernes uhyre. Du har tilintetgjort ham, og hvad enten solen skinner, eller vindene blæser, kan mine børn og børnebørn, oldebørn og tipoldebørn og alle deres efterkommere fra nu af leve uden frygt.” Pigen smilede og satte sig ned, lettet over, at det ikke var uhyrets forbandelse, der var kommet over hende. Hun sad en stund og talte med den gamle kvinde, og så rejste hun sig for at gå.

”Vent!” udbrød den gamle kvinde. ”Unge dame, du er alt for smuk til at rejse alene på den måde. Tag min gammelkvindeham, så vil der ikke ske dig noget ondt.”

Pigen tog vortetudsens ham på og gik til den næste landsby, hvor hun tog arbejde i borgmesterens hus. Fra morgen til aften fejede hun og vaskede og lavede mad, forklædt som den gamle kvinde.

En aften lagde borgmesteren ældste søn mærke til, at der var lys i den gamle kvindes værelse, længe efter at alle andre var gået til ro. Han kikkede ind og så en yndig ung kvinde, der sad og læste i en bog ved lygtens lys. ”Der er i sandhed meget mærkeligt i denne verden,” tænkte han.

Snart efter blev den unge mand syg. Lægerne sagde, at det var elskovssyge, og ingen af dem kunne hjælpe ham. Til sidst foreslog en af lægerne, at alle husets kvinder, den ene efter den anden, skulle bringe en bakke med mad ind til den syge mand. ”Hvis du lader ham gifte sig med den kvinde, fra hvis bakke han spiser, så bliver han rask med det samme,” sagde lægen.

Borgmesteren lod alle husets tjenestekvinder bringe bakker med mad ind til sin søn, men han ville ikke spise maden fra nogen af dem. Til sidst havde de prøvet alle sammen undtagen den gamle skurekone. ”Hun er jo trods alt en kvinde,” sagde lægen. ”Send hende ind.”

Da pigen hørte, at hun skulle bære en bakke ind i den unge herres værelse, tog hun tudsekvindens ham af, badede og tog rene klæder på og bragte så bakken ind i sygeværelset. Så snart borgmesterens søn så hende, satte han sig op og begyndte at spise. De blev gift, og det siges, at de levede fredeligt og lykkeligt til deres dages ende.